



Եկեք ինձի, բոլոր յոզնած ու բեռնատրուածներ...

Մարտի 11.28

Հոկտեմբեր, 2014թ.
N 9 (60)



Լույս է տեսնում 2009թ. Ճայխից



ԵՐԻՏԱՍԱՐԴԱԿԱՆ
ՀԱՄԱԺՈՂՈՎ

Օրենքը մեր դաստիարակը եղավ՝ մեզ
Քրիստոսին բերելու,
որպեսզի հավատով արդարանանք:
Գաղատացիներին 3.24



ԱՄՍԱԳԻՐ

Հոկտեմբեր, 2014թ., №9 (60)

Լույս է տեսնում 2009թ. մայիսից

ԱՅՍ ՀԱՄԱՐՈՒՄ ԿԱՐԴԱՅԵՐ

Երիտասարդական համաժողով.....	1
<i>Հրահար Ամիրթեկյան</i> Անիրավ քննադատ.....	2
Թող կինը կին մնա.....	6
Այլևս երբեք.....	9
<i>Հասանիկ Աբաջյան</i> Վկայություն.....	11
<i>Գոհար Մուրադյան</i> Վկայություն.....	12
Ամեն բան լավ է.....	16

Միլիոն ընթերցողներ, խնդրում ենք աղոթել, որ թերթի միջոցով տարածվի Ավետարանի Բարի Լույսն ու ցանկանա ճշմարտության սերմերը, որպեսզի մարդիկ դառնան Աստծուն և հավիտենական կյանք ունենան:

Միլիոն ընթերցողներ, խնդրում ենք ձեր դիտողությունները, առաջարկությունները, նվիրատվությունները ուղարկել խմբագրություն: Մենք սիրով հաշվի կառնենք ձեր արձագանքները: Հեռ.՝ 093-532-526, 093-954-930

ԵՐԻՏԱՍԱՐԴԱԿԱՆ ՀԱՄԱԺՈՂՈՎ

«Օրենքը մեր դաստիարակը եղավ՝ մեզ Քրիստոսին բերելու, որպեսզի հավատով արդարանանք»:
Գաղատ.3.24

Այս տարվա հոկտեմբերի 11-ին և 12-ին Էջմիածին քաղաքում տեղի ունեցավ Հայաստանի «Ավետարանի հավատքի քրիստոնյաներ» եկեղեցու հերթական երիտասարդական համաժողովը:

Համաժողովին մասնակցում էին երկու հազարից ավելի երիտասարդ եղբայրներ ու քույրեր: Համաժողովի կարգախոսն էր գաղատացիներին ուղղված թղթի հետևյալ խոսքը. «Օրենքը մեր դաստիարակը եղավ՝ մեզ Քրիստոսին բերելու, որպեսզի հավատով արդարանանք» (Գաղատացիս 3.24):



Եղբայրները խոսեցին Տիրոջ Օրենքի և Շնորհի մասին. այս երկուսն իրարից անբաժան են: Շնորհին հավատալու համար հարկավոր է անցնել Օրենքի ճանապարհով, հասկանալ, որ մարդն ի վիճակի չէ իր ջանքերով պահելու ողջ Օրենքը:

Օրենքը մարդուն բերում է մեղքի գիտակցության: Այստեղ է, որ մարդն զգում է Տիրոջ Շնորհի կարիքն ու խնդրում է, որ Տերն Իր Շնորհով ողորմություն անի իրեն և արդարության պատմուճան հագցնի: Մինչև մարդը չանցնի Օրենքի ճանապարհով ու չդաստիարակվի Օրենքից, նա Տիրոջ Շնորհի կարիքը չի զգա:

Յուրի Բաբի, 2014թ., № 9 (60)



ԱՆԻՐԱՎ ՏՆՏԵՍԸ

Դուկաս 16.1-14

Այս առակում ասվում է, որ երբ տնտեսն իմանում է՝ տերն իրեն գործից պետք է հանի, իրեն վստահված ունեցվածքը բաժանում է մարդկանց՝ իր համար հեղինակություն ձեռք բերելու նպատակով: Իմանալով, որ տերն իրեն պետք է գործից հանի, նա մտքում ասաց. *«Ի՞նչ անեմ, իմ տերը անտես լինելուց ինձ ազատում է: Հերկել չեմ կարող, մուրալ ամաչում եմ: Ես որոշեցի, թե ինչ պետք է անեմ, որպեսզի երբ անտեսի պաշտոնից հեռացվեմ, ինձ իրենց աներն ընդունեն»* (16.3-4): Եվ իր տիրոջ պարտականությունն մեկիկ-մեկիկ իր մոտ կանչեց ու պարտքերի մի զգալի մասը բաշխեց պարտատերերին:

Եվ «տերը գովեց անիրավ տնտեսին»: Այս առակի մեջ ամենահետաքրքիրն ու զարմանալին այն է, որ տերն անիրավ տնտեսին գովեց: Ինչպե՞ս կարելի է հասկանալ դա, չէ՞ որ նա իր տիրոջ ունեցվածքն էր բաշխել ուրիշներին: Հետաքրքիր է, որ ոչ միայն տերը, այլև Տեր Հիսուսն էլ է ասում, որ մենք անիրավ տնտեսից օրինակ վերցնենք: Ինչպե՞ս հասկանալ: Այս առակը հասկանալի կլինի, եթե մենք ընդունենք մի կարևոր բան. *«Իմը այն չէ, ինչ որ ես հիմա ունեմ, այլ այն է, ինչ ես տվել եմ ուրիշներին»:*

Այժմ մենք փորձենք մի փոքր պար-

զաբանել այս ամենը: Ինչ որ մենք ունենք՝ սկսած մեր մարմնից մինչև մեր ունեցվածքը, մերը չէ: Մենք տնտեսներ ենք, և Աստված ամեն մեկիս որոշակի տնտեսություն է տվել՝ ժամանակավոր տնօրինման համար: Այդ բոլոր ունեցվածքի իրական տերը մենք չենք, այլ Աստված է: *Ա Մնաց. 29.10-17-ում Դավիթն իր աղոթքի մեջ ասում է «Քոնն եմ, ո՛վ Տեր, մեծությունը, զո-րությունը, փառքը, հաղթությունն ու մեծափառությունը, քանի որ երկնքում ու երկրի վրա եղած ամեն ինչ Քոնն է: մեր այս ամբողջ պաշարը, որ մենք պատրաստեցինք, ...Քո ձեռքից է, ու բոլորը Քոնն եմ»:* Տեսեք, թե ինչ է ասում Դավիթը. երկնքի ու երկրի վրա եղած ամեն բան Աստծունն է, և հարստությունն ու փառքը նույնպես Աստծուց է: Մենք միայն Իր տվածից կարող ենք տալ:

Սիրելիներ, ո՞վ ստեղծեց երկիրն ու երկինքը, ո՞վ հրաման տվեց հողին, որ խոտ բուսցնի, ո՞վ ստեղծեց կենդանական ու բուսական աշխարհը, ո՞վ ստեղծեց մարդուն և բոլոր պայմանները՝ այս երկրագնդի վրա ապրելու համար: Ուրեմն, մեր տրամադրության տակ եղած ամեն ինչի իրական տերն Աստված է, քանի որ Ինքն է ամեն բան ստեղծել: Ամեն բան Աստծուց է, ու մարդուն ամեն բան տվողն Աստված է:

«Տիրոջն են երկիրն ու նրա լիությունը, աշխարհն ու նրա բնակիչները» (Մատթ. 24.1), «Եվ Հակոբը ուխտ արեց ու ասաց. «Եթե Աստված ինձ հետ լինի, ինձ պահի այս ճանապարհի ըն-թացքում... և այն ամենից, որ Դու ինձ տաս, ես իրապես Զեզ տասանորդ կտամ» (Ծննդ. 28.20-22):

Սիրելիներ, մեզ համար պարզ է, որ այն ամենը, ինչ որ հիմա մեր տրամադրության տակ է, պատկանում է Աստծուն, և Նա է Տերը: Երկրի վրա եղած հարստությունն անիրավ է, որովհետև հավիտենական չէ, այլ ժամանակավոր ու անստույգ է, և իրական տերը մենք չենք, այլ Աստված է: Երբ որ կգա ժամը, մենք կթողնենք այս աշխարհը և կգնանք այլ աշխարհ, մեզանից ամեն բան կվերցվի, այլևս ոչինչ չի մնա, և որոշիչը կլինի այն, թե մենք ինչպես ենք վերաբերվել Տիրոջ տված տնտեսության հետ: Այն, ինչ որ մենք տվել ենք ուրիշին, կգրվի մեր հավիտենական հաշվին և միշտ կլինի մեզ հետ: Դա միակ ունեցվածքն է, որը մենք կարող ենք տանել այս երկրից:

Սիրելիներ, մեզանից ամեն մեկը երկնքում ունի հաշիվ, և այդ հաշիվը կա՛մ ավելանում է, կա՛մ պակասում: Եվ ինչ որ մենք Հիսուսի անունով տվել ենք ուրիշին, դա ավելանում է մեր հավիտենական հաշվին: Իսկ մեր երկրավոր հարստությունից ոչինչ, անգամ մի լումա չի մնա, ու մենք կգրվենք ամեն բանից: Իսկ մենք ի՞նչ կարող ենք տալ ուրիշին: Մենք ուրիշներին կարող ենք տալ միջոցներ, ժամանակ, գործեր, բարի խորհուրդներ և այլն:

Դրանք նույնպես կգրվեն մեր հավիտենական հաշվին: Բայց մի կարևոր բան պետք է անպայման շեշտել, որ տալը պետք է լինի մաքուր սրտով: Այսինքն՝ պետք է տալ և ոչ թե «գնել գործի մեջ»: Օրինակ՝ մենք կարող ենք մարդուն մի բան տալ ոչ թե մաքուր սրտով, այլ՝ նպատակ ունենալով շահել մի ուրիշ բան: Մատթ. 25.34-41-ում Հիսուսը պարզ ասում է, որ եթե Իր անունով «փոքրերից» մեկին մի բան ենք արել, ապա Իրեն ենք արել: Իսկ ի՞նչ է նշանակում «փոքր»: Փոքր այստեղ չի նշանակում փոքր երեխա: Եկեղեցում կան շատ սպասավորներ, հովիվներ, քարոզիչներ, բայց կան նաև այնպիսի անդամներ, որոնք ոչնչով հայտնի չեն, միգուցե շատերը նրանց չեն էլ ճանաչում, այլ կերպ ասած նրանք փոքր են: Եվ եթե դուք տալիս եք «փոքրին», ապա պարզ է՝ դուք տալիս եք մաքուր սրտով ու հետագայում որևէ ակնկալիք չունեք: Բայց եթե տալիս եք, օրինակ, որևէ մի հովվի, հնարավոր է, որ դուք ակնկալիք ունենաք նրանից:

Սա չի նշանակում, որ մենք չպետք է հարգենք մեր ավագներին: Իհարկե, պետք է հարգենք, սիրենք և կրկնակի պատիվ տանք: Սակայն տալը պետք է լինի մաքուր սրտով: *Բ. Կորնթ. 9.7*, խոսքում կարդում ենք. *«Ամեն մեկը, ինչպես սրտով հոծար է, թող այնպես տա, ոչ թե խնայողաբար կամ հարկադրաբար, քանի որ Աստված սիրում է ուրախությամբ տվողին»*: Այստեղ մենք տեսնում ենք, թե ինչպես է տարբերվում քրիստոնեական իմաստու-

Երկրեն միեկի, 2014թ., Ս. 9 (60)

թյունը այս աշխարհի իմաստությունից: Ա Կորնթ. 3.19-ում կարդում ենք, որ «...Այս աշխարհի իմաստությունն Աստծո առջև հիմարություն է»:

Ո՞ր կգնա մարդը մեռնելուց հետո՝ դժոխք, թե՞ դրախտ՝ կախված է մարդու ընտրությունից: Մարդն ինքն է որոշում, թե ուր գնա: Աստված ոչ մեկին չի ստիպում գնալ դժոխք կամ դրախտ: Միրելիներ, փրկությունը ձրի է, նվեր է Աստծու կողմից. «Քանզի մեղքի վարձքը մահ է, բայց Աստծո ձրի պարգևը հավիտենական կյանք մեր Տեր Հիսուս Քրիստոսի ձեռքով»: Մենք մեր փրկության համար ոչինչ չենք կարող անել: **Փրկությունը ձրի է**՝ նվեր Աստծու կողմից, և սրան չպետք է կասկածենք: Մենք պետք է հասկանանք, որ դժոխքը ոչ թե պատիժ է, ոչ թե վրեժխնդրություն է, այլ մարդու ընտրությունն է: Աստված դժոխքով չի պատժում մարդուն, մարդն է ընտրում դժոխքը: Մենք ամեն օր ընտրություն ենք կատարում, որը մեզ կա՛մ մոտեցնում է երկնքին, կա՛մ հեռացնում է նրանից: Մենք ենք որոշում՝ ներե՞լ, թե՞ վրեժխնդիր լինել, տա՞լ, թե՞ պահել, շնորհակալություն հայտնե՞լ, թե՞ տրտնջալ, սիրե՞լ, թե՞ ատել: Եթե մեկը մեզ վիրավորել է, միայն մենք ենք որոշում՝ ներե՞լ, թե՞ վրեժխնդիր լինել: Պարզության համար ասենք, որ մեր ամեն մի որոշումը, ամեն մի ընտրությունը մեզ համար կա՛մ մի փոքրիկ պլյուս է, կա՛մ մի փոքրիկ մինուս: Երբ մեր ընտրությունը լինում է Տիրոջ կամքի համեմատ, մեր հաշվին մեկ

պլյուս է ավելանում, իսկ եթե ոչ՝ մինուս: Այդ միևնույնը ու պլյուսները վճռորոշ պահին գումարվում են՝ պլյուսներն իրար, մինուսներն՝ իրար: Երբ մեր կյանքում գերակշռում են պլյուսները, նշանակում է, մեր ընտրությունը Տերն է, իսկ եթե ոչ՝ նշանակում է, որ Աստծու Խոսքը տեղ չի գտել մեր ներսում: Եվ այդ ժամանակ որոշվում է, թե մարդ ո՛ւմ է ընտրել:

Միրելիներ, մենք չպետք է սխալ հասկանանք ու մտածենք, թե փրկությունը գործերով է: Ես դա չեմ ուզում ասել: Այո՛, փրկությունը բացարձակ ձրի է ու միմիայն Քրիստոսի արյունով, բայց հարց՝ ինչի՞ց է երևում, թե դու ինչ ընտրություն ես արել քո կյանքում: Եթե պլյուսները գերակշռեն, նշանակում է, որ քո ընտրությունը Քրիստոսն է, իսկ եթե մինուսները գերակշռեն, նշանակում է քո ընտրությունը դժոխքն է: Այսինքն՝ պլյուսներն ու մինուսներն ընդամենը ցույց են տալիս, թե դու ինչ ընտրություն ես կատարել: Մատթ. 25.41-45-ում կարդում ենք, որ թագավորը անիծյալներին ցույց է տալու հավիտենական կրակը՝ փոքրերին չկերակրելու, չհագցնելու, ջուր չտալու, ուտելիք չտալու համար և այլն: «Ուրովհետև փոքրերից մեկին չըրիք, ինձի ալ չըրիք» Մատթ. 25.45: Այսինքն, եթե մենք պզտիկներից չենք անում, ուրեմն Հիսուսին էլ չենք անում: Ուրեմն մեղքը ոչ միայն վատ բաներ անելն է, այլ նաև լավ բաներ չանելը: Այդ կապակցությամբ Հակոբոսն ասում է. «Ուստի ով գիտե բարիք գործել, բայց չի

գործում, դա մեղք է նրա համար» (4.17): Երբ մենք տեսնում ենք մի կարիքավորի կամ աղքատի, որ մեր ողորմության կարիքն ունի, և անտարբեր անցնում ենք նրա մոտով, դա արդեն մեղք է, և մեկ միևնույն է գումարվում մեր հաշվին: Իսկ երբ մենք օգնում ենք, պլյուս է ավելանում: Դա նման է նրան, որ մենք ցանում ենք, իսկ ամեն հողագործ գիտի, որ ինչ որ ցանում է, նույն չափով չի հնձում, այլ առատությամբ է հնձում: «Տվեք ու կտրվի ձեզ. մեծ չափով, թխմված, թափ տրված, հորդելով կլեցնեն ձեր գոգը: Որովհետև, ինչ չափով որ չափեք՝ նույն չափով կչափվի ձեզ» Դուկաս 6.38:

Դուկ. 16.9-ում ասվում է. «Եվ ես ձեզ ասում եմ, անիրավ մամոնայից բարեկամներ չիմեցեք, որ երբ պակասություն ունենաք՝ հավիտենական բնակարանների մեջ ընդունեն ձեզ»:



Այստեղ պակասել բառը շատ կարևոր է: Եթե դու շատ մամոնա ունես ու տալիս ես մի չնչին մասը, արդյո՞ք պակասում է: Ո՛չ: Իհարկե, բացարձակ

իմաստով պակասեց, բայց դա նկատելի չեղավ: Իսկ Աստվածաշունչն ասում է «երբ անիկա պակսի», այսինքն՝ նկատելի դառնա, որ պակասել է: Եվ այդ դեպքում է մեզ խոստանում հավիտենական բնակարաններ:

Սիրելիներ, թող Աստված օգնական լինի, որ այսօր մեր կյանքում ավելի ու ավելի շատ լինեն պլյուսները: Վճռորոշ պահին այդ պլյուսներն ու միևնույնները գումարվում են իրար, և որոշիչը լինում է այն, թե դու ինչպես ես վարվել քեզ պատկանող ունեցվածքի հետ: Տե՛ր Հիսուսն ասաց. «Ավելի երանելի է տալը, քան թե առնելը», և եթե մենք հավատում ենք այս խոսքին, որ ավելի լավ է տալը, քան առնելը, ուրեմն մենք պետք է աշխատենք ավելի շատ տալ, քան առնել: Ա Մնացորդաց 29.3-ում կարդում ենք, որ Դավիթը, Աստծու տան վրա մեծ սեր ունենալով, իր պատրաստած բոլոր բաներից բացի, իր գանձերի մեջ եղած ոսկին ու արծաթն էլ տվեց:

Եթե ամփոփենք, ապա կարող ենք ասել, որ մեր իրական ունեցվածքն այն չէ, ինչ մենք հիմա ունենք, այլ այն է, ինչ մենք տվել ենք «փոքրերին» Հիսուսի անվան համար: Թող Աստված մեզ էլ Դավիթի նման սիրտ տա, որպեսզի մենք էլ կարողանանք ոչ միայն մեր հատուկ գանձի մեջ եղած ոսկին ու արծաթը, այլև մեր կյանք էլ տալ Հիսուսի անվան համար: Ամեն:

**Հրահայր Ամիրբեկյան
ավագ հովիվ**

Երկրպետ թեմի, 2014թ., ԾՆԳ (60)

ԹՈՂ ԿԻՆԸ ԿԻՆ ՄՆԱ

«Թող ձեր կանայք եկեղեցիներում լուռ մնան, որովհետև նրանց չի թույլատրվում խոսել, այլ՝ հնազանդ լինել, ինչպես և օրենքն է ասում: Եվ եթե ուզում են որևէ բան սովորել, թող տանը իրենց ամուսիններին հարցնեն, որովհետև եկեղեցում կնոջը վայել չէ խոսել»:

Ա Կորնթ.14.34–35

Աստվածաշնչի թե՛ այս, թե՛ համանման հատվածերը ոմանց կարող են շատ խիստ թվալ, սակայն նրանք շատ պարզ ասում են, որ կինը չպետք է ներխուժի գործունեության այն ոլորտ, որի համար ինքը նախատեսված չէ իր ստեղծմամբ: Ինչպես թշույնը չի փորձում ապրել ձկան կյանքով, իսկ ձուկն էլ չի ապրում թռչնի կյանքով, այնպես էլ կինը չպետք է փորձի գրավել իր տիրոջ տեղը, իշխել տղամարդուն, մանավանդ սովորեցնել նրան հավաքության ժամանակ: Հուրախություն մեզ, ի բարին կնոջը և հօգուտ ողջ եկեղեցու, Աստվածային հեղինակությամբ այդպիսի անսուրբ փորձերն արգելված են:

Ժողովների ժամանակ կինը պետք է ոչ թե սովորեցնի, այլ սովորի, և նրա ձայնը ժողովում չպետք է լսվի, բայց միայն՝ երգելիս: Դեռ ավելին, նա պետք է լուռ մնա ոչ թե ներքին ըմբոստությամբ, այլ լիարժեք հնազանդությամբ:

Իրեն վերաբերող պատվիրաններին կինը պետք է հնազանդվի կամա-

վոր և ուրախությամբ:

Փրկություն ստանալու հարցում կինը տղամարդու հետ լիարժեք հոգևոր հավասարության ունի, քանզի Քրիստոսում արու և էգ չկա (Գաղ. 3.28): Սակայն դա ոչ մի փոփոխություն չի մտցնում նրա կանացի բնության մեջ, համապատասխանաբար նաև՝ այն առաքելության մեջ, որ նա, որպես կին, կոչված է կատարելու աշխարհում:

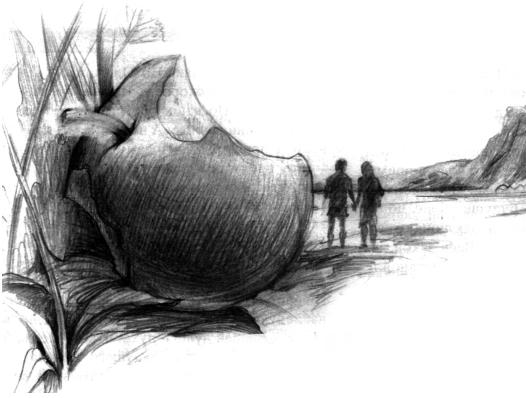
Թող կինը մնա կին: Պողոս առաքյալը սրանից ավելի ոչինչ չէր կարող թույլ տալ կանանց, քանզի դա չի թույլատրում Աստծու սուրբ Օրենքը. *«Թող ձեր կանայք եկեղեցիներում լուռ մնան, որովհետև նրանց չի թույլատրվում խոսել, այլ՝ հնազանդ լինել, ինչպես և օրենքն է ասում»* (Ա Կորնթ. 14.34):

Աստծու Օրենքն արտահայտում է Աստծու կամքը, որը հրաշալիորեն նկարագրված է Ծննդոց գրքում, առաջին կնոջ արարման պատմության մեջ (Ծննդոց 2.18–25), և մեղսագործությունից հետո, Աստծու դատապար-

տության մեջ. «...քո ցանկությունը դեպի քո ամուսինն է լինելու, և նա իշխելու է քո վրա» (Ծննդ. 3.16):

Դրա համար Պողոս առաքյալը գրում է. «*Ասանգի առաջ Ադամն ստեղծվեցավ ու ետքը՝ Եվան*» (1 Տիմ. 2.13): Աստված նրան արարեց Ադամի կողոսկրից, որպեսզի նա Ադամին օգնական լինի, դառնա նրա փառքը (Ծննդ. 2.18, 1 Կոր. 11.7–9):

Իր մեծ իմաստությանը համապատասխան Աստված մարդկային գոյգին այնպես ստեղծեց, որ արական բնությանը բնական լինի առաջնորդելը, իսկ իգականի՝



հետևելը: Տղամարդու համար բնական է լինել գործող, իսկ կնոջ համար՝ ընկալունակ: Տղամարդն ինչ-որ բան հայտնագործող է, իսկ կինը՝ այդ հայտնագործությունն օգտագործող: Ի սկզբանե կնոջ հոգու մեջ դրված է ծառայելու ցանկությունը: Եվային հենց այդպիսին է ստեղծել Տերը: Իսկ դա նշանակում է, որ ոչ ոք իրավունք չունի այլափոխելու Աստծու դրած կարգը, առավել ևս եկեղեցու կանոնակարգում. «*Բայց դու ո՞վ ես, ո՞վ մարդ, որ Աստծո դեմ պատասխան ես տալիս: Մի՞թե ստեղծվածն իր ստեղծողին կարող է ասել, թե՛ ինչո՞ւ ինձ այսպես*

ստեղծեցիր» (Հռով. 9.20):

Եթե կինը սա հասկանա և սկսի իրեն դրսևորել համապատասխանաբար, իր ամուսնու համար կլինի ճշմարիտ օրինություն, որը գործակից կլինի իր անձնական երջանկությանը:

Ո՛չ տղամարդը, ո՛չ կինը, առանձին վերցրած, վերջնական ստեղծագործություն չի, նրանք վերջնական ստեղծագործություն են միայն միասին:

Ս ա կ ա յ ն մենք ունենք ոչ միայն այր ու կնոջ արարման, այլ նաև նրանց մեղսագործության փաստը: Եվայի անկումը տեղի ունեցավ հենց այն ժամանակ, երբ նա անտե-

սեց Աստծու կողմից իրեն որոշված դիրքը, և փոխանակ հետևեր ամուսնուն, սկսեց նրան առաջնորդել, փոխանակ Աստծուն հնազանդվել, ուզեց Աստծուն նմանվել (1 Տիմ. 2.14): Պողոս առաքյալը գրում է. «*Եվ Ադամ չխաբվեցավ, հապա կինը խաբվեցավ ու հանցանք գործեց*»: Կինը լիովին խաբվեց, այն էլ ինքնակամ: Նա ինքն անձամբ խոսեց սատանայի հետ, այն դեպքում, որ Ադամը միայն նրա հետ էր խոսում: Նա ամուսնուց առաջ մեղք գործեց և այդ գործում ինքն էր առաջնորդողը, իսկ ամուսինը՝ հետևողը: Այսպիսով, մեղսագործության մեջ նա

Երկրորդ թիվ, 2014թ., ՁՆ 9 (60)

դարձավ առաջնորդող, այն դեպքում, որ պետք է երկրորդը լիներ Աստծու արդարության ճանապարհին:

Այսպիսով տեսնում ենք, որ Եվան առաջինն արեց Աստծուց հեռանալու ճակատագրական քայլը: Նա մերժեց Ադամին հետևելու իր օրհնյալ կարգավիճակը: Մինչ այդ պահն Ադամը նրա անմեղ ամուսինն էր, իսկ այժմ Եվան պետք է հնազանդվեր մեղավոր Ադամին, ում ինքն էր դարձրել այդպիսին՝ գայթակղելով:

Թող երկրի կանանցից ոչ մեկը չանի այն, ինչ Աստված չի սահմանել նրա համար: Եվ երբ եկեղեցին հավաքվի Աստծուն երկրպագելու, թող Եվայի դուստրը ոչ թե սովորեցնի, այլ սովորի, ոչ թե դեկավարի, այլ լսի, ոչ թե իշխի, այլ հնազանդվի:

Պողոս առաքյալը 1 Տիմ. 2.15-ում գրում է. *«Սակայն կապրի որդեծնության համար, եթե կենա հավատքի սիրո և սրբության մեջ պարկեշտությունով»*: Հնազանդվելով ամուսնուն ու սովորելով նրանից՝ կինը որդեծնությանը հասնում է փրկության ու երջանկության՝ լինելով հավատքի, սիրո, սրբության ու պարկեշտության մեջ: Աստված ցանկանում է, որ կինը մարդկային ցեղի վրա իր ազդեցությունն ունենա «ներքևից վերև»՝ երեխաների միջոցով, բայց ոչ հակառակը՝ ամուսնու միջոցով:

Ո՞ր քրիստոնյա մայրը, տեսնելով իր փոքրիկներին, չի ապրում հոգեկան բավարարվածություն և ուրախություն: Զրիստոնյա մայրը որդեծնությանը,

հավատալով Աստծու խոստմունքին, հայացքն առաջ գցելով՝ տեսնում է փառավոր ապագան: Իհարկե, կնոջ փրկությունն ապահովում է ոչ թե որդեծնությունը, այլ մշտապես բարոյականությամբ հավատքի և սիրո մեջ մնալը: Սակայն, առանց կնոջ կողմից ջանադրանքի, համբերության, արթնության և որդեծնության դրսևորման, Աստված չի պահպանելու կնոջ փրկության ճանապարհը:



Հնազանդվե՛ք Աստծու կարգուկանոնին, քրիստոնյա՛ բույրեր: Ճշմարիտ ուրախություն կգտնեք Աստծու փառքի համար եղած որդեծնության մեջ, ինչպես նաև բոլոր այն պարտականությունների և առավելությունների մեջ, որ կա քրիստոնյա մայր լինելու պատվավոր առաքելությունում: Երբ կինը ծննդաբերում է, նրա համար տրտմություն է, որովհետեւ *«նրա ժամը հասած է, բայց երբ մանկանը ծնի, այլևս չի յիշում նեղությունը՝ ուրախութեան պատճառով, որ աշխարհում մի մայրը ծնուեց»* Հովհ.16.21:



ԱՅԼԵՎՍ ԵՐԲԵՔ...

Մեղմ ծփում էր խաղաղ ծովը: Ձկնորսներն արդեն ափից հեռացել էին, երբ վագեվազ ափ հասավ մի կին: Տեսնելով հեռացող մակույկները՝ հուսալքված տարածեց ձեռքերը: Նրա դեմքին պաղել էր անսահման խոր վիշտը: Նա շարունակում էր հուսալքված թափահարել ձեռքերն ու հոգեկեղեք ձայնով կանչել. «Այլևս երբե՛ք, այլևս երբե՛ք...»:

Ահա այդ կնոջ տխուր պատմությունը. բավականին երիտասարդ հասակում ամուսնացել էր ձկնորս Անդրեյի հետ: Եկատերինան լավ, աշխատասեր աղջիկ էր, միայն թե մի մեծ թերություն ուներ՝ չափազանց նեղակրկտ էր: Չնայած այն բանին, որ նա ջերմորեն սիրում էր իր ամուսնուն, քիչ չէին լինում դեպքերը, երբ նա շաբաթներով թթու դեմք էր ցույց տալիս նրան և լռությամբ արհամարհում:

Անդրեյը հրեշտակի համբերություն ուներ, և նրանք լավ-վատ, ամեն դեպքում իրար սիրելով, վեց տարի ապրեցին միասին:

Մի անգամ Անդրեյը ճաշի ժամին

տուն եկավ ու տեսավ, որ տանը մարդ չկա: Վառարանում փայտ չկա, սեղանին՝ ոչ մի կտոր հաց, ոչ մի բաժակ ջուր: Նա սոված էր, և այս անգամ լուրջ զայրացավ:

Երբ Եկատերինան տուն եկավ, նա կնոջը դիմավորեց հանդիմանանքով: Եկատերինան վիրավորանքից պաղեց: Իրականում նա դառնորեն զղջում էր, որ իր անփութությամբ նեղացրել էր ամուսնուն, բայց նրա մտքով անգամ չանցավ այդ մասին ասել նրան: Նա կոպիտ պատասխանեց ամուսնուն և փակվեց սենյակում:

Անդրեյը մնաց սեղանի մոտ մենակ նստած: Նա սպասում էր, որ կինը դուրս կգա իր մոտ, բայց դա տեղի չունեցավ: Այդ ժամանակ նա սկսեց ծեծել դուռը: Նա մի քանի անգամ մոտեցավ դռանն ու ասաց, որ զղջում է իր խոսքերի համար, սակայն ոչինչ չօգնեց, կինը չէր պատասխանում: Այսպես ժամանակն անցավ, և Անդրեյը պատրաստեց իր ուռկանը, քանի որ ծով դուրս գալու ժամանակն էր: Դարակում մի քանի կտոր հաց գտավ, դրեց գրպանը, նորից մոտեցավ դռանը, սկսեց կանչել կնոջը.

- Կա՛տյա,- ոչ մի պատասխան,- Կատյո՛ւշա, էլ մի՛ բարկացիր ինձ վրա: Հրաժեշտից առաջ գոնե մի քաղցր խոսք ասա ինձ:

Դռան մոտ սպասեց մի րոպե,

Երկրեմի, 2014թ., № 9 (60)

երկու, երեք... դռան ետևում ոչ մի շար-
ժում... Եվ Անդրեյը գնաց:

Սովորաբար Եկատերինան ամուս-
նուն ճանապարհում էր, սակայն այս
անգամ Անդրեյը մենակ գնաց:

Այդ օրն իրենց մակույկներով ծով
դուրս եկան տասնմեկ հոգի: Նրանցից
երկուսն այլևս տուն չվերադարձան:
Երկուսից մեկն Անդրեյն էր:

Այդ օրվանից Եկատերինան անե-
լանելի հուսալքման մեջ է, և ամեն ան-
գամ, երբ ձկնորսները դուրս են գալիս
ծով, նա վազում է ափ, շշնջում. «Այլևս
երբեք, այլևս երբեք»:

*«Ըու ոսոխիդ հետ շուտով միա-
բանե, քանի որ անոր հետ ճամփուն
մեջ ես» (Մատ. 5.25):*

Վատ տրամադրությունն ու գրգռ-
վածությունը ընտանեկան երջանկու-
թյան լավագույն քայքայիչներն են:
Երբեմն փոքր է թվում այն տարածքը,
որ սահմանափակվում է հարազատ
պատերով, որտեղ ընտանիքի անդամ-
ներն իրար հետ շփվում են: Եվ նրանց
գրգռված նյարդերով ու բարձր տոնով
ասված խոսքը թույլի նման գործում է
ամեն ուրախության վրա, թունավորում
ընտանիքի մթնոլորտն ու հանդար-
տությունը: Երբ ամեն քայլափոխին

լսում ես, որ «ոչինչ այնպես չի արվում,
ինչպես հարկն է», կամա թե ակամա
դառնում ես անտարբեր ամեն ինչի
նկատմամբ: Ինչպիսի՞ անմտություն.
թույլ տալ իրեն սեփական գրգռվա-
ծությամբ օտարացնել Աստծու կողմից
տրված հարազատներին, ընկերնե-
րին, ամենամոտ մարդկանց:

Ամեն մարդ, ով իր սեփական
օջախն ու ընտանիքն ունի, պետք է
հիշի, որ ինքը, նախ և առաջ, պար-
տավոր է իր ընտանիքի անդամների
նկատմամբ դրսևորել իր սերը, ներո-
ղամտությունն ու հարգանքը: Ամեն մի
քրիստոնյա պետք է հասկանա, որ եթե
ինքն իր եղբորը կամ իր ընտանիքի
անդամներին չի սիրում, ուրեմն ինքն
Աստծուն չի կարող սիրել: Այդ մասին
Աստծու Խոսքն ասում է. «Եթե մեկն
ասի, թե սիրում է Աստծուն, եւ ասի իր
եղբորը, սուտ է խօսում. ով չի սիրում իր
եղբորը, որին տեսնում է, ինչպե՞ս կա-
րող է սիրել Աստծուն, որին չի տեսել:
Եւ նրանից ունենք այս պատուիրանը՝
ով սիրում է Աստծուն, նա պետք է սիրի
նաեւ իր եղբորը» Ա Հովհ. 4.20-21:

Մենք պետք է ոչ թե ընկերոջը
դարձնենք թշնամի, այլ թշնամուն
դարձնենք մեր ընկերը:

Երկրորդ հրահանգ, 2014թ., N 9 (60)





ՎԿԱՅՈՒԹՅՈՒՆ

Ես՝ Համիկ Աբաջյանս, վկայում եմ, թե ինչպես Աստված բժշկեց իմ վահանաձև գեղձը (գոբը): 1994 թվականից հավատքը մտավ սրտիս մեջ, և շատ մեծ ուրախություն ունեցա: Այդ ժամանակ ես 43 տարեկան էի, չունեի ճշմարիտ հավատք և չէի ճանաչում Տեր Հիսուս Բրիստոսին: Բայց երբ եկա հավատքի, իմ կյանքն ամբողջովին փոխվեց, և ես գտա պատասխանն այն հարցի, որը միշտ ինձ մտահոգում էր՝ ինչի՞ համար ենք աշխարհ գալիս, ապրում, տառապում, ծերանում և վերջում էլ մահանում: Վերջինից ես շատ էի վախենում: Հետո ես շատ նեղությունների ու փորձությունների միջով անցա և ամեն անգամ տեսնում էի, որ Տիրոջ ձեռքն ինձ հետ է և օգնում է ինձ:

1998թ. կոկորդիս հատվածում հայտնվեց ուռուցք, որը շատ արագ սկսեց մեծանալ և մեծ անհանգստություն պատճառել ինձ: Երբ մարդիկ նայում էին այտուցված կոկորդիս, ես շատ էի ամաչում և նեղվում: Շրջապատում բոլորը խորհուրդ էին տալիս վիրահատության գնալ, բայց ես չէի լսում նրանց և ասում էի, որ ես Տեր ունեմ և առաջինը Նրանից պետք է հարցնեմ, թե ինչ անեմ: Եթե Հիսուսը ինձ ասի, որ գնամ վիրահատության,

ես կգնամ, իսկ եթե ոչ՝ չեմ գնա: Մեր խմբում ես ասացի, որ այդպիսի պրոբլեմ ունեմ և ուզում եմ, որ ինձ համար աղոթեն ու Տիրոջից պատասխան խնդրեն, թե ինչպես վարվեմ: Ես նույնպես անկեղծ հավատքով աղոթեցի, որ Սուրբ Հոգին մի խոսք ասի ինձ:

Տերը գիշերային աղոթքի ժամանակ ինձ հետ խոսեց և երեք բառ ասաց, որը ես անմիջապես ընկալեցի: Բառերից մեկը սա էր. Ղազարոսի մահը: Իսկույն Սուրբ Հոգին ինձ հիշեցրեց Աստծու Խոսքը, որ Հիսուսն ասաց՝ այդ հիվանդությունը ոչ թե մահվան համար է, այլ Աստծու Փառքի: Իմ ուրախությանը չափ չկար: Ես փառք էի տալիս Տիրոջս ու գոհություն հայտնում:

Մի քանի օր անց իմացա, որ Մամիկոն եղբայրը և Գևորգ եղբայրը գալու են մեր տուն՝ յուրով օծելու ինձ ու մայրիկիս, որ նույնպես կարիք ուներ յուրի օծության: Մայրիկիս ծնոտն ու ձեռքերը դողում էին: Դա շատ վատ հիվանդություն էր՝ պարկինստնիզմ: Եղբայրները եկան մեր տուն, աղոթեցին և կարդացին Հակոբոս 5.13-14 խոսքերը, ինձ ու մայրիկիս օծեցին և հարցրին՝ արդյոք հավատո՞ւմ եմք, որ Աստված կարող է մեզ բժշկել: Ասացինք, որ հավատում ենք: Գևորգ եղ-

Երկրեմի, 2014թ., ՁԿ (60)

բայրն ասաց. «Հասնիկ քույրիկ, դու բժշկված ես, սատանայի միտքը չընդունես»:

Այդ օրվանից սկսած ուռուցքն սկսեց փոքրանալ ու մաշվել: Եթե մինչ այդ ձեռքիս ափի չափ էր, գնալով փոքրացավ՝ 4 մատի, հետո՝ 3, 2, 1 մատի չափ և վերջապես ամբողջությամբ վերացավ, անգամ հետքը չմնաց: Մայրիկիս ձեռքերի և ծնոտի դողը նույնպես անցավ:



ՎԿԱՅՈՒԹՅՈՒՆ

Սոցիալական դժվարությունները հաղթահարելու նպատակով 1998թ. ընտանիքով՝ ամուսնուս և որդիներիս հետ, մեկնեցինք Գերմանիա: Ես ուսուցչուհի էի, ամուսինս՝ առաջատար մասնագետ Կապի և տրանսպորտի նախարարությունում, որդիներս 2 և 5 տարեկան էին:

Գերմանիայում 5 տարի ապրելուց հետո մեր տնտեսական վիճակը կայունացավ: Վերադարձանք հայրենիք՝ մտածելով վայելել մեր ստեղծածը: Ֆինանսապես ապահովված էինք, սակայն չունեինք ներքին խաղաղություն: Հայաստանում տարածայնություններ ունեցանք մեր ազգականների հետ, ինչը պատճառ դարձավ կրկին երկրից հեռանալու:

2005թ. մեկնեցինք Իսպանիա, մեկ

Ես անսահման գոհ ու շնորհակալ եմ իմ Տիրոջից, դա Իր սիրո և ողորմածության արդյունքն էր, որ կատարվեց իմ անձի և մայրիկիս վրա՝ Տիրոջ փառքը ցույց տալու համար: Թող փառավորվի Իր Մեծ ու Սքանչելի անունը, որ միայն Ինքն է արժանի առնելու փառք, պատիվ, գործություն հավիտյանս հավիտենից Ամեն:

Հասնիկ Աբաջյան

Երևան, Կենդրոնի փարածք

տարի ապրեցինք Բարսելոնայում, այնուհետև՝ 2006թ., տեղափոխվեցինք և բնակություն հաստատեցինք Ավստրիայում: Կյանքը կարծես բնականոն հունի մեջ էր մտել, սակայն հոգումս խռովք կար, որը պայմանավորված էր հայաստանաբնակ ազգականների հետ ունեցած մարդկային փոխհարաբերություններով, անհանդուրժողականությամբ, որը ոչ մի կերպ չէի կարողանում հաղթահարել:

Մի օր Ավստրիայում հավատացյալների մի խումբ բնակիչներին բաժանել էր ավետարանիչ Վիլհեմ Բուշի «Հիսուսը՝ մեր ճակատագիրը» փոքրիկ գրքույկը, որն առանձնակի ազդեցություն չունեցավ ինձ վրա, սակայն տպավորվեց «կնքված նապաստակներ» արտահայտությունը, որը համա-

հունչ էր ներկա հոգեվիճակիս: Ինձ համարում էի քրիստոնյա, որովհետև որոշ չափով տեղեկացված էի՝ երբեմն կարդում էի Նոր Կտակարանը, ի վերջո մկրտված էի (կոմունիստ հայրս հոգացել էր մկրտությանս հարցը), սակայն պատկերացում անգամ չունեի ճշմարիտ քրիստոնյայի մասին: Այսուհանդերձ գրքույկն ունեցավ որոշակի ազդեցություն, որն ավելի ուշ հասկացա:

Եվրոպայում բնակվող յուրաքանչյուր ոք ունի խնդիր՝ կապված արտաքսման սպառնալիքի հետ, որը ծառացած էր նաև մեր ընտանիքի առջև: 2008թ. սեպտեմբերի 8-ին մեր տուն եկան 8 ոստիկան՝ մեզ երկրից արտաքսելու համար: Տնից դուրս գալիս եռահարկ տան յուրաքանչյուր աստիճանի վրա ոտք դնելիս Հիսուսի անունն էի շշնջում: Չափազանց ծանր հոգեվիճակում էի, ճանապարհին վատացա՝ մի կողմս փայտացավ: Հայտնվեցի հիվանդանոցում՝ ինսուլտի նախանշաններ ախտորոշմամբ: Մեկ ամիս բուժվելուց հետո, հերթական հետազոտությունից պարզվեց, որ ունեմ լեյկոզ (արյան քաղցկեղ): Հիվանդությունն ամենաբարդ ու զարգացման վերջին՝ 4-րդ փուլում էր: Ամուսնուս հայտնել էին, որ ունեմ առավելագույնը 2 շաբաթվա կյանք, ինձ նույնպես տեղեկացրին հիվանդությանս մասին: Ինձ անմիջապես տեղափոխեցին Լինց քաղաքում գտնվող կաթոլիկ եկեղեցու «Սուրբ Էլիզաբեթ»

հիվանդանոց, որտեղ ամենուր խաչեր էին տեղադրված (խաչն այդ պահին օգնեց ինձ հայացքս ուղղել Աստծուն): Ինձ համար քաղցկեղը ասոցացվում էր մահվան հետ: Սարսափելի էր... Կարծես ամեն բան վերջացավ... Իմ հարցին, թե որքան ժամանակ եմ ապրելու, բժիշկները պատասխանեցին. «Մենք Աստված չենք»: Այս արտահայտությունը նույնպես հղում էր դեպի Աստված... Միայն Նա կարող էր պատասխանել այդ հարցին:

Վիրավորված ու դառնացած հոգիս զգում էր, որ ոչ մեկին այլևս պետք չեմ, ոչ ոք ինձ չի սիրում:

Տիրոջս հարցրի.

- Տե՛ր, ինչո՞ւ ես:

Տերը պատասխանեց.

- Ինչո՞ւ ոչ դու:

Ես այլևս ասելիք չունեի: Գերմանիայում ապրած տարիներս (որոնք, իմ կարծիքով, ամենահաջողվածն ու ապահովվածն էին մեր կյանքում) մեկ ակնթարթում ժապավենի պես եկան աչքերիս առջև, որից տհաճություն զգացի: Հասկացա, որ անաստված եմ ապրել՝ քրիստոնյա առանց Քրիստոսի: Իմանալով, որ այլևս կյանք չունեմ, լսած լինելով դրախտի և դժոխքի մասին, Տիրոջից խնդրեցի 3 օրվա կյանք, որպեսզի մեղքերս խոստովանեմ: Խոստովանելուց հետո Տերը հստակ ասաց,

- Ես քեզ սիրում եմ, դու Ինձ պետք ես:

Ես խաղաղություն գտա, որովհետև

Երկրորդ թիվ, 2014թ., № 9 (60)

Աստված ինձ սիրում է, մեղքերս ներված են: Այս ամենին հաջորդեց զղջման զգացումն ու խոստումը. ես Տիրոջս խնդրեցի. «Չեմ ուզում բուժվել այն պատճառով, որ ունեմ 2 անչափահաս որդի, որոնց պետք է խնամեմ, կամ՝ որ ընտանիքս է քայքայվում իմ խնդիրների պատճառով»: Ես ուխտ արեցի. «Տեր, եթե կամենաս, որ ապրեմ, ուրեմն թող Քո փառքին ծառայեմ»: Կյանքն այլ արժեք չունեի ինձ համար, դա միակ փափագս էր:

Սկսվեց քիմիոթերապիան, որից քայքայվեցին, դադարեցին գործել երիկամներս: Հինգ անգամ դիպիզ ընդունելուց հետո դադարեցվեց քիմիոթերապիան, օրգանիզմս չէր դիմանում: Բժիշկներն անհանգիստ էին, որովհետև չարորակ բջիջները չափազանց արագ էին աճում:

Բազում հարձակումների շրջան էր: Բացի այս ծանր հիվանդություններից, այս ժամանակահատվածում ավտովթարի եմ ենթարկվել, որդուս երկու ոտքերն են վիրահատել: Ամուսինս ալկոհոլից կախվածություն էր ձեռք բերել, վտանգվել էր ընտանիքիս կայունությունը: Այսուհանդերձ, ես խաղաղ էի և շարունակ հռչակում էի, որ բժշկված եմ: Մտերիմներիցս ոմանք խաղաղությունս ու բժշկմանս մասին վստահ հռչակումս համարում էին հոգեկան խանգարման արդյունք: Կարդացի Հովհաննեսի ավետարանի 11 գլխի 4 խոսքը, որը կարծես հենց ինձ համար էր գրված: Այնտեղ ասվում

է. «Այս հիվանդությունը մահաբեր չէ, այլ Աստծու փառքի համար է»:

Հերթական հետազոտման ժամանակ բժշկի ձեռքից ստուգող սարքը վայր ընկավ, նա ապշահար էր. երիկամներս բացարձակապես առողջ էին՝ մանկան երիկամների պես, սա բժիշկների համար զարմանահրաշ երևույթ էր: Նրանք անմիջապես վերսկսեցին քիմիոթերապիան՝ միացնելով այն աջ կրծքային հատվածից, որովհետև երակներս մարած էին: Երիկամներիս վերականգնումից հետո ես հաստատապես սկսեցի ապրել ճշմարիտ քրիստոնյային հարիր կյանքով՝ շարունակ աղոթում էի, լսում էի քաղոգներ, հոգևոր երաժշտություն:

Երկու տարի ընդունեցի քիմիոթերապիա, որը, Տիրոջ ողորմությամբ և շնորհով, այլևս չազդեց երիկամներիս վրա: Սակայն, երբ քիմիան ավելի ինտենսիվ և մեծ քանակով ներարկեցին, ես շատ վատացա, վայր ընկա բուժքրոջից բռնելով: Այդ ժամանակ տեսա մեծ Լույս՝ Տիրոջս լույսի տեսքով: Նրա դեմքը չէր երևում, ամբողջությամբ լույս էր ճառագում: Ասաց.

- Վեր կաց:

Ես վեր կացա մահճիս միջից և նստեցի: Ներկա բուժանձնակազմը զարմացավ: Ես նրանց պատմեցի, թե ինչպես Հիսուսն ինձ ասաց «Վեր կաց»:

Իմ ընկալմամբ «Վեր կացը» վերաբերում է հոգևոր վիճակիս՝ մտքիս նորոգությանը: Խորապես համոզված էի, որ Աստված ինձ չի թողնի: Այդ իրա-

վիճակում նույնիսկ հիվանդացել են խոզի գրիպ կոչվող վիրուսով, որից նույնիսկ առողջ մարդիկ էին մահանում:

Այս ամենն ընտանիքիս համար մեծ արթնություն և օրհնություն եղավ, ընտանիքս նույնպես վերականգնվեց Աստծու շնորհով և հրաշքով:

Ներկայումս ամուսնուս ու որդիներիս հետ Տիրոջն ենք ծառայում: Փառք Տիրոջս, այսօր ուխտի մեջ են Նրա հետ, և Հայաստան կատարած այցս այդ նպատակով է:

Գոհար Մուրադյան
43 տարեկան

Մեր կյանքը նման է վառվող մոմի, որը հետզհետեւ հալվում է: Մեզանից ոչ ոք չգիտի՝ ինչքան է իրեն մնացել ապրելու: Անկասկած, պարզ է, որ յուրաքանչյուր անցնող օր մտրեցնում է մեր կյանքի վախճանին: Երեւի որոշ ենք համրել մեր կյանքի մնացած օրերը, դա կրանի մեզ հուսալքության:

Մովսեսը, որ Աստծո մարդ էր, այլ կերպ էր մտածում, երբ դիմեց Աստծուն: Նա ցանկանում էր, որ Աստված մեզ ցույց տար մեր կյանքի ընթացքը, բայց ոչ նրա համար, որ վշտանայինք անցյալի համար, այլ, որ սրանայինք «իմաստուն սիրտ»: Իսկ ի՞նչ է դա: Աստծու փեսակերով իմաստուն է նա, ով լսում, հնազանդվում է Տիրոջը և հավատում է, որ զոյություն ունի հավիտենական կյանք: Իսկ դա այն կյանքն է, որ մահից հետո ժառանգում է Հիսուս Բրիստոսին իր անձնական Փրկիչը ընդունած ամեն մի հավատացյալ: Իմաստունը նա է, ով հաշտություն ունի Աստծու հետ և իր մնացյալ կյանքը անցկացնում է Տիրոջ կամքով: Երբեք չպետք է դժգոհել կյանքի կարճատևությունից: Մեր հույսը պիտի լինի Աստված: Աստված չի ուզում, որ «Մեկը կորսվի, հապա որ ամենքը ապաշխարեն» (Բ Պետրոս 3.9):

Դիմի՛ր Աստծուն, քանի դեռ ժամանակ ունես: «Ահա հիմա է ընդունելի ժամանակը, հիմա է փրկության օրը» (Բ Կորնթ. 6.2):

Ով հավատա Տեր Հիսուս Բրիստոսին, նա կստանա փրկություն և կժառանգի երկնային քաղաքությունը:

Սիրելի՛ ընթերցող, ճիշտ ապրիր կյանքիդ անվերադարձ ու քանկ տարիները:



Գոհար Մուրադյան, 2014թ., 29 (60)

ԱՄԵՆ ԲԱՆ ԼԱՎ Է

*Ամեն ատեն, ամեն բանի համար գոհություն ասեք Ասածոյ ու Հօրը՝
մեր Տեր Հիսուս Քրիստոսի անունովը:
Եփեսացիս 5.20*

Աֆրիկացի մի թագավոր մտե-
րիմ մանկության ընկեր ուներ:
Այդ ընկերը սովորություն ուներ ամեն
պարագայում ասել. «Ամեն բան լավ է»:

Սի անգամ թագավորը որս էր
անում, իսկ ընկերը գենքն էր լիցքա-
վորում: Ընկերն ինչ-որ բան այնպես
չէր արել, և երբ թագավորը կրակեց,
նրա աջ ձեռքի բուրբ պոկվեց: Ընկերը,
սովորականի պես, ասաց. «Ամեն բան
լավ է», ինչին թագավորը պատաս-
խանեց. «Չէ, լավ չէ», և ընկերոջը
բանտարկել տվեց:

Անցավ մոտավորապես մեկ տարի:
Թագավորը որս էր անում իր կարծիքով
անվտանգ տեղերում, բայց անսպա-
սելիորեն հարձակվեցին մարդակեր
ցեղերը: Նրանք թագավորին ու իր
շքախմբին գերի վերցրին:

Մարդակերները բոլորի ձեռքերը
կապեցին: Փայտ դիզեցին գերիներին
գոհելու համար, բարձրացրին գերանը,
որին պիտի կապեին գոհերին: Նրանք
արդեն պատրաստվում էին կրակը
վառել, երբ նկատեցին, որ գերիներից
մեկը բուր մատ չունի: Նրանք սնա-
հավատ էին և մարմնի վրա թերություն
ունեցող մարդկանց չէին ուտում:
Մարդակերներն անմիջապես արձա-
կեցին թագավորի ձեռքերը և բաց
թողեցին:

Թագավորի խիղճն սկսեց նրան

հանդիմանել՝ ընկերոջ նկատմամբ իր
կատարածի համար, մինչդեռ նա իր
անփութությամբ, փաստորեն, փրկել
էր իր կյանքը:

Տուն վերադառնալուց հետո անմի-
ջապես գնաց բանտ.

- Դու ճիշտ էիր,- ասաց նա ընկե-
րոջը,- լավ էր, որ ես մատս կորցրի,- և
պատմեց իր հետ կատարվածը: - Յա-
վում եմ, որ քեզ բանտ նետեցի, դա
վատ էր,- ավարտեց նա:

- Չէ,- առարկեց նրան ընկերը,- դա
լավ էր:

- Ի՞նչ ես ասում: Ի՞նչ լավ բան կա
նրանում, որ դու մի ամբողջ տարի
անցկացրիր բանտում:

- Եթե ես բանտում չլինեի, քեզ հետ
միասին այնտեղ կլինեի...

Աստվածաշնչում գրված է. «Նրա
համար մի լինիք անմիտ, այլ իմացեք,
թե ինչ է Տիրոջ կամքը... Ամեն ատեն,
ամեն բանի համար գոհություն ասեք
Ասածոյ ու Հօրը՝ մեր Տեր Հիսուս
Քրիստոսի անունովը» (Եփեսացիս
5.17-20):

«Արդարեւ ո՞վ գիտէ թե ինչը լաւ է
մարդուն՝ իր կեանքին մէջ, Ստուերի
պէս անցուցած իր ունայն կեանքին
բոլոր օրերուն մէջ. Եւ ո՞վ պիտի
իմացնէ մարդուն թէ իրմէ ետք արեւին
տակ ինչ պիտի ըլլայ» (Ժողովող 6.12):



ԱՄՍԱԳԻՐ

Հոկտեմբեր, 2014թ., №9 (60)

Լույս է տեսնում 2009թ. մայիսից

ԱՅՍ ՀԱՄԱՐՈՒՄ ԿԱՐԴԱՅԵՐ

Երիտասարդական համաժողով.....	1
<i>Հրահար Ամիրթեկյան</i> Անիրավ քննադատ.....	2
Թող կինը կին մնա.....	6
Այլևս երբեք.....	9
<i>Հասանիկ Աբաջյան</i> Վկայություն.....	11
<i>Գոհար Մուրադյան</i> Վկայություն.....	12
Ամեն բան լավ է.....	16

Միբեղի՝ ընթերցողներ, խնդրում ենք աղոթել, որ թերթի միջոցով տարածվի Ավետարանի Բարի Լույսն ու ցանկանա՝ ճշմարտության սերմերը, որպեսզի մարդիկ դառնան Աստծուն և հավիտենական կյանք ունենան:

Միբեղի՝ ընթերցողներ, խնդրում ենք ձեր դիտողությունները, առաջարկությունները, նվիրատվությունները ուղարկել խմբագրություն: Մենք սիրով հաշվի կառնենք ձեր արձագանքները: Հեռ.՝ 093-532-526, 093-954-930

